

Використана література:

1. Дудка Т. Ю. Просвітницький туризм як історико-педагогічний феномен : монографія. Київ–Херсон : ФОП Гринь Д. С., 2017. 460 с.
2. О лицах, окончивших курс в наших университетах. *Журнал Министерства народного просвещения*. Санкт-Петербург : Типография Императорской Академии наук, 1863. Апрель. С. 174–178.
3. Пирогов Н. И. Избранные педагогические сочинения. Москва : Изд-во АПН РСФСР, 1953. 752 с.
4. Ушинский К. Д. Сочинения. Москва : Изд-во АПН РСФСР, 1948. С. 87–88.

References:

1. Dudka T. Yu. Prosvitnyczkij turizm yak istoryko-pedagogichnyj fenomen: monografiya. Kyiv–Herson : FOP Gryn D. S., 2017. 460 s.
2. O lyczax, okonchyvshyh kurs v nashyh unyversytetax. *Zhurnal Mynysterstva narodnogo prosveshhenya*. Sankt-Peterburg : Typografya Imperatorskoj Akademii Nauk, 1863. Aprel. S. 174–178.
3. Pyrogov N. Y. Izbrannyye pedagogichesky sochyneniya. Moskva : Izd-vo APN RSFSR, 1953. 752 s.
4. Ushynskiy K. D. Sochyneniya. Moskva : Izd-vo APN RSFSR, 1948. S. 87–88.

Чумак М. Е. К вопросу реформирования содержания образования второй половины XIX века

Тематика статьи касается исторических слоев фундаментального подвижничества педагогических фигур, которые работали над реформированием содержания образования исследуемого периода. Детализирована полифункциональность исследуемого феномена в контексте деятельностно-поведенческого, аксиологического и гносеологического аспектов. В ретроспективном ключе выделены историографические и науковедческие истоки титульной проблематики, охарактеризована полифункциональность педагогических достижений светочей поколений на современном этапе развития украинского общества.

Инструментарием исследования послужили хронологически содержательный, поэтапно-проблемный, историко-педагогический и сравнительный методы.

Ключевые слова: педагогические фигуры, кадровая проблема, социокультурные измерения.

Chumak M. Ye. To the Issue of Education Content Reformation in the second half of the XIX century

The subject of the article concerns the historical layers of fundamental educational activities of pedagogical figures who worked on the resolution of the high school personnel destruction of the studied period. The polyfunctionality of the investigated phenomenon in the context of activity-behavioral, axiological and epistemological aspects is detailed. In the retrospective key, the historiographical and scientific knowledge sources of the title issues are distinguished; polyfunctionality of pedagogical achievements of the generations' beacons at the present stage of development of the Ukrainian society is characterized.

The research tools for the study were chronological and content, incremental, historical, pedagogical and comparative methods.

Key words: pedagogical figures, staff problem, socio-cultural dimensions.

УДК 378.147

Шерудило А. В.

РОЗВИТОК ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ЗАСОБАМИ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ

У статті здійснено аналіз підходів до трактування поняття “педагогічна майстерність”. Обґрунтовано, що великого значення для розвитку педагогічної майстерності майбутніх учителів набувають вдосконалення змісту й методика викладання циклу педагогічних дисциплін. Описано досвід використання викладачами кафедри педагогіки та менеджменту освіти Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка сучасних технологій навчання під час викладання дисциплін “Педагогіка”, “Основи педагогічної майстерності”, “Вступ до спеціальності”, “Методика виховної роботи”, “Етнопедагогіка”, “Нові педагогічні технології”. Зокрема, розглянуто специфіку впровадження технологій педагогічних майстерень, технології проектної діяльності, технології дослідницької діяльності, технології тьюторського супроводу, технології соціально-контекстної освіти, які сприяють розвитку педагогічної майстерності майбутніх учителів.

Ключові слова: педагогічна майстерність, сучасні технології навчання, майбутні учителі.

Процес реформування освіти в Україні висуває нові вимоги до підготовки педагогічних кадрів. Високий рівень знань із предмета й опанування методики його викладання вже не можуть повністю охарактеризувати актуальний рівень професійної готовності вчителя. Аналіз практики показує, що однією з вагомих проблем сучасної освітньої системи є недостатній рівень підготовленості вчителів до роботи в умовах, що вимагають самостійного прийняття оптимальних педагогічних рішень. Відомо, що освітня практика сьогодення вимагає від вчителя вміння самостійно та науково обґрунтовано конструювати навчальний процес.

Різні аспекти професійної підготовки майбутніх учителів знайшли своє відображення в працях М. Б. Євтуха, В. П. Зінченка, В. М. Гончаренка, О. В. Киричука, С. О. Сисоєвої, М. М. Солдатенка та інших. Проблеми формування й удосконалення педагогічної майстерності широко розкриті в наукових доробках І. А. Зязюна, В. І. Ковальчука, Н. В. Кузьміної, А. І. Щербакова та інших.

Мета статті полягає в обґрунтуванні особливостей розвитку майбутніх учителів засобами сучасних технологій навчання в умовах університету.

Аналізуючи різні підходи до розуміння сутності педагогічної майстерності, на особливу увагу заслуговують праці наукової школи І. А. Зязюна та її послідовників, в яких педагогічна майстерність розуміється своєрідним підсумком розвитку людини, виражаючи досягнення чи повноту професійної якості. Керуючись поглядом представників означеної наукової школи, стан майстерності доцільно характеризувати здатністю педагога інтегруватися з будь-яким науково-практичним контекстом, досвідом, інформацією, перетворюючи її на джерело, засіб вирішення професійних завдань і власного професійного зростання, а також усвідомленням механізмів успішності своєї праці, себе як специфічного «інструмента» роботи з людиною [1].

Український вчений І. А. Зязюн під педагогічною майстерністю розглядає комплекс властивостей і якостей особистості вчителя, які забезпечують високий рівень організації його професійної діяльності. Він зауважує, що професійні знання – це основа становлення професійної майстерності.

Розуміння педагогічної майстерності як високого рівня професійної діяльності вчителя, що лежить в основі більш високих, або вищих рівнів його професіоналізму – педагогічної творчості й педагогічного новаторства, – ми знаходимо в роботах А. К. Маркової, І. Ф. Харламова та інших дослідників. Науковець А. К. Маркова визначає сутність педагогічної майстерності як “виконання вчителем своєї праці на рівні зразків і еталонів, відпрацьованих в практиці й вже описаних у методичних розробках і рекомендаціях” [6]. Вона вважає, що майстерність педагога виявляється в досить високому рівні опанування основами професії, в успішному застосуванні вчителем вже відомих у науці й практиці прийомів.

Великого значення для розвитку педагогічної майстерності майбутніх учителів набуває вдосконалення змісту й методика викладання циклу педагогічних дисциплін. У своїй освітній діяльності викладачі кафедри педагогіки та менеджменту освіти Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка орієнтуються на нові перспективні розробки педагогічної теорії та практики, для яких характерною ознакою є варіативність технологій, які активізують пізнавальну діяльність студентів. Як організаційний компонент при цьому використовуються сучасна навчально-методична література, новітні джерела інформації, технічні засоби навчання.

Значний потенціал репрезентує використання ігрових технологій в освітньому процесі закладу вищої освіти. Зокрема, у процесі викладання дисциплін “Педагогіка”, “Основи педагогічної майстерності” ефективно використовується рольова гра «Портфоліо сучасного вчителя». У ході гри майбутні вчителі “приміряють” на себе образ “ідеального педагога”. Цікавим моментом гри є те, що через індивідуальність сприйняття кожного студента цей образ володіє специфічними властивостями і якостями, на основі взаємного обміну якими він корегується і доповнюється.

Особливу увагу в процесі підготовки до занять викладачі кафедри педагогіки та менеджменту освіти приділяють технології проблемного навчання, використання якої дає змогу підготувати майбутніх учителів до розв’язування проблем організації взаємодії з суб’єктами педагогічного процесу (молодшими школярами, підлітками, старшокласниками, батьками, колегами, адміністрацією навчального закладу). На заняттях, присвячених вивченню взаємодії з дітьми різного віку, розробляються ідеї про активну особистісну роль дитини в освітньому процесі, орієнтацію педагога на сприяння розвитку дитини, співучасть, співпрацю, пошук і створення різних варіантів вирішення цих педагогічних ситуацій.

Проблеми організації взаємодії з батьками і колегами розглядаються в контексті пошуку однодумців і помічників у плані організації особистісно-орієнтованого педагогічного процесу. До практичних занять студенти в мікрогрупах готують інноваційні розробки, моделі, проекти, спрямовані на вирішення конкретних педагогічних проблем з урахуванням вікових та особистісних характеристик суб’єктів взаємодії.

Залучаючись до впровадження інноваційних технологій, методів і прийомів педагогічної діяльності, майбутні вчителі не лише занурювалися в проблеми взаємодії з різними суб’єктами педагогічного процесу, а й самі вчилися працювати в команді, спільно шукати творче розв’язання поставленої проблеми, погоджувати свої позиції. Створюючи інноваційні проекти, студенти орієнтуються не тільки на використання вже наявних форм взаємодії, але й на адаптацію цих форм до актуальних педагогічних завдань. Студентам пропонується не обмежуватися однією формою, а розробляти систему форм взаємодії, визначати умови організації проектів, прогнозувати очікувані результати реалізації інноваційного проекту, що дають змогу робити висновки про особистісні перетворення суб’єктів взаємодії.

Використання інтерактивних методів, ділової та сюжетно-рольової ігор, кейс-технології, створення проблемних ситуацій дають змогу успішно вирішувати цілий спектр завдань професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів [3, с. 10]. Означений комплекс педагогічних прийомів, методів можна успішно використовувати під час проведення на заняттях фрагментів виховних заходів, нетрадиційних уроків, уроків із використанням елементів інноваційних освітніх технологій, батьківських зборів. Такі ділові ігри доцільно проводити під час практичних занять і самостійної роботи з дисциплін “Педагогіка”, “Вступ до спеціаль-

ності”, “Методика виховної роботи”, “Етнопедагогіка”, “Нові педагогічні технології”, “Основи педагогічної майстерності”.

Особливого значення набуває використання педагогічних інновацій у процесі викладання дисципліни “Етнопедагогіка”. Для того, щоб оптимально вирішувати завдання професійно-педагогічної підготовки студентів, на заняттях використовують педагогічні ситуації комунікативного характеру, рішення яких здійснюється студентами з використанням засобів народної педагогіки.

Інноваційною формою організації навчального заняття є проведення фрагментів уроків, побудованих на основі етнопедагогічних технологій, відповідно до яких майбутні вчителі проєктують організації навчально-виховного процесу в школі на основі елементів народної педагогіки.

Також під час проведення семінарських занять і організації самостійної роботи студентів великого значення набуває театралізований показ обрядів, які розкривають сутність та істинний освітньо-виховний потенціал народних традицій. Безпосередня участь різного роду обрядової діяльності українців та інших народів, які проживають в Україні, вже є своєрідним прикладом народної драматургії: у кожного учасника обряду своя роль, свій образ, свої функції, традиції й народний етикет, які регламентують послідовність дій і особливості їх взаємин. Особливий колорит і самобутність підкреслюється національним одягом, предметами народного побуту, музичним і пісенно-поетичним супроводом, створюючи ідеальну мізансцену для проведення обряду.

Важливе значення має багата палітра позитивних емоцій, святкова атмосфера, яка супроводжує багато елементів традиційно-обрядової діяльності. Тому в сучасних умовах, коли завданням відродження народних традицій приділяється велика увага, майбутні вчителі мають не тільки знати суть і справжнє смислове значення особливостей народної системи виховання, а й вміти активно використовувати, чому значною мірою сприяють опановані в процесі професійної підготовки знання, уміння і навички. У зв'язку з цим використання інноваційних технологій у процесі викладання дисципліни “Етнопедагогіка” дає змогу не лише поглибити знання студентів у галузі народної культури, а й формує особливу модель педагогічної діяльності, в якій органічно поєднуються інноваційні прийоми, специфічні способи організації педагогічної взаємодії, запозичені з народної педагогіки, взаємозбагачуючись і доповнюючи один одного.

У результаті комплексу заходів підвищується успішність студентів, у них формується достатня база для застосування інновацій у майбутній педагогічній діяльності, вони виходять на творчий рівень опанування професією.

Розглянемо й інші технології, які доцільно використовувати під час викладання педагогічних дисциплін із метою розвитку педагогічної майстерності.

Зокрема, технологія педагогічних майстерень є оригінальним способом організації діяльності студентів у складі малої групи за участю педагога-майстра, який ініціює пошуковий, творчий характер діяльності студентів. До переваг означеної технології можна зарахувати: розвиток творчого мислення; пошук істини власним шляхом; відхід від цілої низки формальних моментів навчальної діяльності; переосмислення сутності самого поняття “контроль протікання навчального процесу” у внутрішній контроль, самодіагностику через роботу в парах, групах, через соціалізацію. На думку дослідниці Г. А. Мейчик, майстерня формує мотивацію на процес пізнання, на зміну, вдосконалення особистості як учня, так і педагога, тому що дає змогу вивчити що-небудь зсередини, з різних сторін, в будь-який зручний або доступний спосіб [8].

Основними елементами технології педагогічних майстерень є методичні прийоми: індукція, самоконструкція, соціоконструкція, соціалізація, розрив, корекція, творче конструювання знання. Головним у технології педагогічних майстерень є не висвітлення та опанування інформації, а передача способів роботи. Означена технологія дає змогу розблокувати здібності учня, уникнути причин, які гальмують реалізацію природнього творчого потенціалу.

Технологія проєктної діяльності полягає в організації спільної навчально-пізнавальної, творчої або ігрової діяльності студентів, яка має спільну мету, узгоджені методи, способи діяльності й спрямована на досягнення загального результату діяльності. Провідною умовою проєктної діяльності є наявність заздалегідь вироблених уявлень про кінцевий продукт діяльності, етапів проєктування (вироблення концепції, визначення цілей і завдань проєкту, доступних і оптимальних ресурсів діяльності, створення плану, програм і організація діяльності з реалізації проєкту) та реалізації проєкту, включаючи його осмислення і рефлексію результатів діяльності. Технологія проєктної діяльності орієнтована не на інтеграцію фактичних знань, а на їх застосування й опанування нових, у тому числі й шляхом самоосвіти [9, с. 5].

Технологія дослідницької діяльності передбачає діяльність студентів, пов'язану з вирішенням творчих, дослідницьких завдань із заздалегідь невідомим результатом, й окреслює наявність основних етапів, характерних для дослідження в науковій сфері, визначену з огляду на прийняті в науці традиції: постановка проблеми, вивчення теорії, присвяченій конкретній проблематиці, підбір методик дослідження та практичне опанування ними, збір власного матеріалу, його аналіз і узагальнення, науковий коментар, власні висновки.

Технологія тьюторського супроводу має на меті реалізацію нових способів і шляхів спілкування педагога зі здобувачами освіти. Ця технологія передбачає використання нових способів, прийомів, методів викладання. Технологія тьюторського супроводу – це нестандартна форма організації занять, яка допомагає створити творчу атмосферу, психологічний комфорт, сприяє професійному та особистісному зростанню май-

бутніх учителів, розвитку їх пізнавальних, творчих та комунікативних здібностей, пізнавального інтересу, мотивації навчально-пізнавальної, дослідницької діяльності, дає змогу здійснити й емоційно відчувати процес спільної творчості, пошуку знання.

Технологія соціально-контекстної освіти – система організації навчального процесу в закладах вищої освіти, яка заснована на ігровому моделюванні ситуацій життєдіяльності в контексті соціальної взаємодії школярів і майбутніх учителів, пов'язаних із виявленням актуальних проблем і подальшим проектуванням етапів досягнення мети й постановкою доцільних завдань, які сприяють розв'язанню цих проблем. Методичним ядром означеної технології є проектно-контекстний підхід, “який полягає в проектуванні й використанні навчальних соціальних ситуацій і ролевих ігор як форм контекстного навчання старшокласників” [7].

Концептуальною основою технології соціально-контекстної освіти є теорія контекстного навчання й виховання, розроблена в науково-педагогічній школі А. А. Вербицького. Контекстним є таке навчання, в якому в формах організації освітньої діяльності динамічно моделюється загальнокультурний, духовний, предметний, соціальний зміст освіти життєдіяльності учня, здійснюється трансформація його навчально-пізнавальної діяльності в соціально-практичну.

Висновки. Таким чином, науково-теоретичні знання, практичні вміння та навички майбутніх учителів, засвоєні ними в педагогічних закладах вищої освіти, є основою у формуванні їхньої майстерності. Зокрема, використання сучасних технологій навчання під час підготовки майбутніх учителів сприяє розвитку їхньої педагогічної майстерності.

Використана література:

1. Зязюн І. А. Філософія педагогічної якості в системі неперервної освіти. *Вісник Житомирського державного університету ім. І. Франка*. 2005. № 25. С. 13–18.
2. Ковальчук В. І. Розвиток педагогічної майстерності педагога вищої школи в умовах змін. *Людина, суспільство, держава у філософському дискурсі: історія і сучасність* : матеріали міжнар. наук-практ. конф., Київ, 18–19 травня 2017 р. Київ : Міленіум, 2017. С. 169–170.
3. Ковальчук В. І. Теоретичні і методичні засади розвитку педагогічної майстерності майстрів виробничого навчання професійно-технічних навчальних закладів у післядипломній освіті : дис. ... д-ра. пед. наук : 13.00.04 / Класичний приватний університет. Запоріжжя, 2014. 369 с.
4. Ковальчук В. І. Педагогічна майстерність викладача, як основа його компетентності. *Педагогічна майстерність як система професійно мистецьких компетентностей* : збірник матеріалів ІХ міжнар. педагогічно-мистецьких читань пам'яті професора О. П. Рудницької / гол. ред. І. А. Зязюн. Чернівці : Зелена Буковина, 2011. Вип. 3 (7). С. 569–579.
5. Ковальчук В. І. Формування проектної компетентності учнів загальноосвітніх навчальних закладів: концептуальна модель. *Вісник Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка*. 2015. Вип. 28. С. 26–33.
6. Маркова А. К. Психологія труда учителя : кн. для учителя. Москва : Просвещение, 1993. 193 с.
7. Мачехина О. Н. Технология социально-контекстного образования в развитии социальной компетентности. URL: <https://cyberleninka.ru/article/v/tehnologiya-sotsialno-kontekstnogo-obrazovaniya-v-razvitii-sotsialnoy-kompetentnosti> (дата звернення: 20.03.2019).
8. Мейчик Г. А. Педагогическая технология мастерских как средство реализации современных тенденций развития высшего образования. *Тьюторское сопровождение и открытые образовательные технологии в современном образовании* : сборник статей. Москва : МИОО, 2008. С. 63–79.
9. Тьюторское сопровождение и открытые образовательные технологии в современном образовании: сборник статей. Москва : МИОО, 2008. 160 с.
10. Шерудило А. В. Методика формування готовності майбутніх учителів до використання інноваційних технологій у дитячих закладах оздоровлення та відпочинку. *Вісник Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка* : збірник наук. праць. Серія: Педагогічні науки. 2018. Вип. (1) 36. С. 176–184.

References:

1. Ziazun I. A. Filosofia pedahohichnoi yakosti v systemi neperervnoi osvity. *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho universytetu imeni I. Franka*. 2005. № 25. S. 13–18.
2. Kovalchuk V. I. Rozvytok pedahohichnoi maisternosti pedahoha vyshchoi shkoly v umovakh zmin. *Liudyna, suspilstvo, derzhava u filosofovskomu dyskursi: istoria i suchasnist* : materialy mizhnar. nauk-prakt. konf., Kyiv, 18–19 travnia 2017 r. Kyiv : Milenimum, 2017. S. 169–170.
3. Kovalchuk V. I. Teoretichni i metodychni zasady rozvytku pedahohichnoi maisternosti maistriv vyrobnychoho navchannia profesiino-tekhnychnykh nachalnykh zakladiv u pisladyplomnii osviti : dys. ... d-ra. ped. Nauk : 13.00.04 / Klyasychni pryvatnyi universytet. Zaporizhzhia, 2014. 369 s.
4. Kovalchuk V. I. Pedahohichna maisternist vykladacha, yak osnova yoho kompetentnosti. *Pedahohichna maisternist yak systema profesiino mystetskykh kompetentnostei* : zb. materialiv IKh mizhnar. pedahohichno-mystetskykh chytan pamiatii profesora O. P. Rudnytskoi / hol. red. I. A. Ziazun. Chernivtsi : Zelena Bukovyna, 2011. Vyp. 3 (7). S. 569–579.
5. Kovalchuk V. I. Formuvannia proektnoi kompetentnosti uchniv zahalnoosvitnikh navchalnykh zakladiv: kontseptualna model. *Visnyk Hlukhivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Oleksandra Dovzhenka*. 2015. Vyp. 28. S. 26–33.
6. Markova A. K. Psihologija truda uchitelja: kn. dlja uchitelja. Moskva : Prosveshhenie, 1993. 193 s.
7. Machehina O. N. Tehnologija social'no-kontekstnogo obrazovaniya v razvitii social'noj kompetentnosti. URL: <https://cyberleninka.ru/article/v/tehnologiya-sotsialno-kontekstnogo-obrazovaniya-v-razvitii-sotsialnoy-kompetentnosti> (data zvernennja: 20.03.2019).
8. Mejchik G. A. Pedagogicheskaja tehnologija masterskih kak sredstvo realizacii sovremennyh tendencij razvitija vysshego obrazovaniya. *T'jutorskoe soprovozhdenie i otkrytye obrazovatel'nye tehnologii v sovremennom obrazovanii* : sbornik statej. Moskva: MIOO, 2008. S. 63–79.

9. T'jutorskoe soprovozhdenie i otkrytye obrazovatel'nye tehnologii v sovremennom obrazovanii : sbornik statej. Moskva : MIOO, 2008. 160 s.
10. Sherudylo A. V. Metodyka formuvannia hotovnosti maibutnix uchyteliv do vykorystannia innovatsiinykh tekhnolohii u dytiachykh zakladakh ozdorovlennia ta vidpochynku. *Visnyk Hlukhivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Oleksandra Dovzhenka* : zb. nauk. prats. Serii: Pedahohichni nauky, 2018. Vyp. (1) 36. S. 176–184.

Шерудило А. В. Развитие педагогического мастерства будущих учителей средствами современных технологий обучения

В статье проведен анализ подходов к трактовке понятия “педагогическое мастерство”. Обосновано, что большое значение для развития педагогического мастерства будущих учителей приобретают совершенствование содержания и методика преподавания цикла педагогических дисциплин. Описан опыт использования преподавателями кафедры педагогики и менеджмента образования Глуховского национального педагогического университета имени Александра Довженко современных технологий обучения при преподавании дисциплин “Педагогика”, “Основы педагогического мастерства”, “Введение в специальность”, “Методика воспитательной работы”, “Этнопедagogика”, “Новые педагогические технологии”. В частности, рассмотрена специфика внедрения технологии педагогических мастерских, технологии проектной деятельности, технологии исследовательской деятельности, технологии тьюторского сопровождения, технологии социально-контекстного образования, которые способствуют развитию педагогического мастерства будущих учителей.

Ключевые слова: педагогическое мастерство, современные технологии обучения, будущие учителя.

Sherudylo A. V. The development of intending teachers pedagogical mastery by means of modern teaching technologies

The article analyzes approaches to the interpretation concept of “pedagogical mastery”. It is substantiated that improving the content and teaching methods of the pedagogical disciplines is of great importance for the development of the intending teachers pedagogical mastery. The experience of using modern technology of teaching during the teaching such disciplines as “Pedagogy”, “Fundamentals of pedagogical skills”, “Introduction to a specialty”, “Methodology of educational works”, “Ethnopedagogy”, “New pedagogical technologies” are described by the teachers of the Department of Pedagogy and Management of Education at Olexander Dovzhenko Hlukhiv National Pedagogical University. In particular, the peculiarities of the pedagogical colloquiums introduction, technologies of project and research activities, technologies of tutor supporting, technologies of social and contextual education that promote the development of intending teachers pedagogical mastery are considered.

Key words: teaching skills, modern educational technology, future teachers.

УДК 37.091.31.3

Шостаківська Н. М.

**ВИКОРИСТАННЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ
В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ МОДЕЛІ
ПРОЕКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ**

У статті запропоновано шляхи та методи вирішення проблем, які відбулися в процесі застосування проектних технологій майбутніми ІТ-фахівцями; розглянуто передумови використання методу проектів у процесі підготовки майбутніх фахівців за допомогою використання компетентнісного підходу, проведено аналіз навчальних програм, було виокремлено протиріччя між рівнем підготовки висококваліфікованих фахівців у вищій освіті і запитами постіндустріального суспільства. Як ефективна технологія формування конкурентоспроможного фахівця нами запропонований метод проектів, який забезпечує самостійну пізнавальну діяльність майбутніх фахівців, спрямовану на вирішення професійних завдань за допомогою використання компетентнісного підходу, що вимагають залучення знань із різних дисциплін, яка передбачає розвиток особистісних і професійних якостей, умінь і навичок, необхідних для конкурентоспроможних фахівців, щоб бути актуальним на сучасному ринку праці.

Ключові слова: компетентність, компетенції, конкурентоспроможність, модель, проект, проектна діяльність, професійне навчання.

Модернізація української освіти з світовим співтовариством, перехід від індустріального суспільного устрою до інформаційно-комунікативного, де особистість людини виходить на перший план, модернізація і побудова інноваційної економіки перед вищою професійною освітою ставлять завдання підвищення якості підготовки майбутніх ІТ-фахівців, відповідних потребам на сучасного ринку праці, за допомогою компетентнісного підходу.

Нині сучасна вища освіта орієнтована на компетентнісну

модель випускника, яка передбачає собою фахівця з високим ступенем сформованості професійної компетентності за всіма видами професійної діяльності, для якого спочатку визначені рівень і якість не тільки